

И снѣжинкитѣ стопиха
Леденитѣ си сърдца
Вижете какъ се размекчаватъ,
Ще умрѣтъ и тѣ деца!

Менъ ми тѣжно тамъ самичко
И сама дойдохъ при васъ;
Плачатъ всички за Снѣжанка,
Плачатъ: Снѣжко, дѣдо Мразъ.

Хайде, вий ме посрещнете,
Приберете ме сега,
Приказката разкажете
И на другитѣ деца.

Ек. Манчева

Шейдула.

(Продължение отъ кн. 5),

Вървѣлъ Шейдула три дни и три нощи. Стигналъ до брѣга на синето море. Гледа на брѣга излѣзла една голѣма риба.

— Кжде отивашъ добрий човѣче? — попитала рибата.

Я гледай, пъкъ това?! — си казалъ Шейдула. Какво ти трѣбва кжде отивамъ? Отивамъ при дѣдо Господа. Ще Го моля за помощъ.

— Моляти се, — казала рибата, — седемъ години ме боли гърлото. Не мога да дишамъ, нито пъкъ свободно да плувамъ. Дано се смили и ми прати по-скоро смъртъта, ако нѣма помощъ за болкитѣ ми.

— Добре, добре, — рекълъ Шейдула, ти само ме пренесъ на другия брѣгъ.

Рибата се съгласила. Шейдула се качилъ отгоре ѝ и тя го отнесла на другия брѣгъ.

Излѣзълъ на другия брѣгъ и гледа: Тамъ не е като тѣхъ. Тамъ никой не оре, не жъне, а всички сж